dumping, hvorfor der ikke kræves en særlig begrundelse.

4. I henhold til artikel 4, stk. 2, litra c), i grundforordning nr. 2423/88 om antidumping, skal importens følgevirkninger vurderes på baggrund af de tendenser, som fremgår af de økonomiske faktorer, som er taget i betragtning. Derfor kan der kun gyldigt udledes oplysninger om importens følgevirkninger, såfremt navnlig fællesskabsproducenternes finansielle situation på undersøgelsestidspunktet kan sammenlignes med situationen i de foregående år, hvilket forudsætter, at de pågældende virksomheder samarbejder med Kommissionen og fremkommer med oplysninger om deres finansielle situation i de foregående år.

RETSMØDERAPPORT
i sag C-315/90 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. *Sagens baggrund*

I juli 1989 indgav sagsøgerne — hvis samlede produktion på daværende tidspunkt repræsenterede den samlede produktion inden for Fællesskabet af enfasede elektriske motorer med to hastigheder, som anvendes ved fremstilling af vaskemaskiner — i medfør af bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod antidumpingimport eller substitueret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1), en klage til Kommissionen, hvori de anførte, at den samme vare med oprindelse i Bulgarien, Rumænien og Tjekkoslovakiet importeredes til dumpingpriser.

Da Kommissionen fandt, at klagen indeholdt tilstrækkelige beviser for, at der forelå dumping og skade som følge heraf, offentliggjorde den i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 14. november 1989 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse enfasede elektriske motorer, med to hastigheder, med oprindelse i Bulgarien, Rumænien og Tjekkoslovakiet, og henhørende under KN-kode 8501 40 90 (EFT C 286, s. 11), og indledte den nødvendige undersøgelse.

Kommissionens undersøgelse vedrørte perioden fra den 1. januar til den 30. september 1989. De konklusioner, Kommissionen

* Processprog: fransk.

nåede frem til på grundlag af de indhentede oplysninger, kan sammenfattes således:

»Kommissionen har på forhånd udelukket Bulgarien fra undersøgelsen, fordi der ikke var konstateret nogen eksport fra dette land i 1988 og i undersøgelsesperioden.«

Med hensyn til importen af elektriske motorer med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet drog Kommissionen herefter den konklusion, at den ikke har påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet væsentlig skade. Den støttede bl.a. denne konklusion på følgende betragtninger:

»Stigningen i importen af motorer med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet var mindre end stigningen i forbruget i Fællesskabet. Nedgangen i nævnte import var særlig udtalt i undersøgelsesperioden, hvor der var tale om et fald på 8%, mens forbruget i Fællesskabet stort set var uændret. Set i forhold til forbruget i Fællesskabet..., faldt markedsandelen for importerede motorer fra Rumænien og Tjekkoslovakiet derfor med 2,7% i perioden 1986-1989, fra 26,6% til 23,9% i 1989.«

Selv om der var tale om underbud på de to vigtigste importmarkeder for de pågældende varer, nemlig det italienske marked (mellem 3 og 26% for den rumænske eksportør; mellem 5 og 26% for den tjekkoslovakiske eksportør) og det spanske marked (mellem 4 og 18% for den tjekkoslovakiske eksportør), viste undersøgelsen af importens følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, at samtlige indikatorer for denne industri var positive, bortset fra en enkelt faktor.

Fællesskabsproducenterne havde nemlig kunnet forøge deres produktion med 20,6%, salget i Fællesskabet med 16,1% og eksporten med 13%. Fællesskabsproducenternes markedsandel voksede dermed med 2,6% fra 73,4% i 1986 til 76% i undersøgelsesperioden. Fællesskabsproducenternes salgspriser steg også betydeligt i den periode, der er omfattet af undersøgelsen.

Efter Kommissionens opfattelse var den eneste omstændighed, som var mindre positiv, fællesskabsproducenternes finansielle situation, som var forringet i løbet af undersøgelsesperioden. Kommissionen kunne ikke efterprøve, om en sådan udvikling faktisk havde fundet sted, for så vidt som to virksomheder, der tegner sig for næsten halvdelen af produktionen i Fællesskabet i undersøgelsesperioden, ikke har indgivet oplysninger om deres virksomheds finansielle situation de foregående år. Under alle omstændigheder fastslog Kommissionen, at to producenter opnåede fortjeneste. Den ene er producent af elektriske motorer, som er integreret i en koncern, der fremstiller vaskemaskiner, mens den anden er en uafhængig producent, dvs. ikke forbundet med en producent af vaskemaskiner. Blandt de producenter i Fællesskabet, der har lidt tab, er den ene en integreret producent og den anden den uafhængige producents datterselskab. Kommissionen konstaterede i den forbindelse, at den integrerede producents tab snarere var en følge af den pågældende koncerns indkøbspolitik end virkningerne af priserne på de påstående dumpingvarer.

Hvad angår den uafhængige producents datterselskab, kunne det, da der ikke forelå oplysninger om selskabets finansielle situation de foregående år, ikke påvises, at de i undersøgelsesperioden konstaterede tab var forårsaget af den pågældende import.

For så vidt angår det forhold, at der skulle foreligge en særlig trussel om skade for det spanske marked, fandt Kommissionen desuden, at betingelserne i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2423/88 ikke var opfyldt. Kommissionen konstaterede i den forbindelse, dels at Rumænien ikke havde eksporteret den pågældende vare til Spanien i 1988 og 1989, og at eksporten fra Tjekkoslovakiet var faldet betydeligt i løbet af undersøgelsesperioden, dels at der ikke var fremlagt beviser for, at den tjekkoslovakiske eksportørs eksportkapacitet sandsynligvis ville blive forøget i nær fremtid.

Kommissionen underrettede klagerne om disse konklusioner på et møde den 23. maj 1990, som fandt sted i Kommissionens lokaler i Bruxelles.

Efter mødet har sagsøgerne i to skrivelser, henholdsvis af 1. juni og 17. juli 1990, anmodet Kommissionen om at tage disse konklusioner, som gik i retning af at afslutte undersøgelsen, op til fornyet overvejelse og at pålægge import fra Bulgarien, Rumænien og Tjekkoslovakiet antidumpingtold.

Da Kommissionen fandt, at sagsøgerne ikke havde fremført noget, der kunne rejse tvivl om dens konklusioner, afviste den ved skrivelser af 4. juli og 2. august 1990 at fortsætte undersøgelsen.

Kommissionen traf endelig den 26. juli 1990 i henhold til artikel 9 forordning nr. 2423/88 afgørelse 90/399/EØF om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af visse enfasede elektriske motorer, med to hastigheder, med oprindelse i Bulgarien, Rumænien og Tjekkoslovakiet. Afgørelsen er genstand for dette annullationssøgsmål.

2. *Retsforhandlinger for Domstolen*

Ved stævning, indleveret til Domstolens Justitskontor den 15. oktober 1990, har den franske brancheforening Gimelec, den spanske brancheforening Sercobe og de italienske selskaber Sole SpA og Nuova IBMEI SpA i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse 90/399/EØF.

Ved afgørelse af 15. maj 1991 besluttede Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 95 at henvise sagen til Tredje Afdeling og at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens afgørelse 90/399/EØF af 26. juli 1990 — om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af visse enfasede elektriske motorer,

med to hastigheder, med oprindelse i Bulgarien, Rumænien og Tjekkoslovakiet — annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgerne gør indledningsvis gældende, at de har den fornødne søgsmålsinteresse, da den omhandlede afgørelse berører dem umiddelbart og individuelt. *Kommissionen* har ikke bestridt, at sagen kan antages til realitetsbehandling.

Med hensyn til sagens realitet vedrører de anbringender, som sagsøgerne har fremsat til støtte for deres påstande, og hvis rigtighed Kommissionen bestrider, dels, at importen med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet ikke har påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet væsentlig skade (afgørelsens 17. betragtning), dels at importen med oprindelse i Bulgarien var udelukket fra undersøgelsen (afgørelsens 7. betragtning).

1. *Ingen væsentlig skade*

Sagsøgerne gør gældende, at Kommissionens konklusion om, at der ikke foreligger væsentlig skade, klart er forkert og utilstrækkeligt og forkert begrundet. Kommissionen bygger denne konklusion på, dels at den pågældende imports markedsandel skulle være faldet, dels at den omhandlede import ikke skulle have haft indflydelse på fællesskabsproducenternes priser.

Kommissionen har hertil indledningsvis bemærket, at sagsøgerne kun bestrider to omstændigheder, som fik Kommissionen til at konstatere, at der ikke var forvoldt væsentlig skade. Det fremgår imidlertid af den omhandlede afgørelses 8.-16. betragtning, at der er taget hensyn til samtlige de momenter, som er nævnt i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2423/88, hvoraf sagsøgerne ikke har bestridt hovedparten. Efter Kommissionens opfattelse følger det heraf, at sagsøgernes kritik af dens begrundelse ikke er tilstrækkelig til at rejse tvivl om, at der ikke er forvoldt væsentlig skade. Dette gælder endog, hvis kritikken måtte tages til følge.

a) Faldet i den pågældende imports markedsandel

1) *Sagsøgerne* har indledningsvis taget stærkt forbehold med hensyn til pålideligheden af de oplysninger om importens omfang, som Kommissionen har lagt til grund. Disse oplysninger stammede alene fra de rumænske og tjekkoslovakiske eksportørers besvarelser af spørgeskemaerne vedrørende antidumping, og de er ikke, selv om de ikke svarede til sagsøgernes oplysninger, blevet

kontrolleret ved et kontrolbesøg hos eksportørerne eller importørerne.

Kommissionen har hertil anført, at sagsøgerne ikke har fremlagt noget bevis for at bestride eksportørernes oplysninger. Oplysningerne i sagsøgernes klage er ikke sådanne beviser, fordi de er baseret på Fællesskabets statistikker, som omfatter andre produkter udover dem, som er omfattet af denne antidumpingprocedure. Kommissionen har desuden henvist til, at det er fast praksis at lægge det talmateriale, som fremgår af svarene på spørgeskemaerne, til grund, om muligt underbygget af statistikker udarbejdet af Eurostat.

2) *Sagsøgerne* har herefter anført, at selv på grundlag af de af Kommissionen anvendte oplysninger er den konklusion, Kommissionen har draget, klart forkert, fordi den tager udgangspunkt i, at en stigning i importørernes markedsandel er en nødvendig betingelse for at konstatere en skade efter artikel 4 i forordning nr. 2423/88. Ifølge sagsøgerne er et sådant krav uforeneligt med ordlyden af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2423/88, hvoraf det klart fremgår, at »omfanget af dumpingimporten« kun er én af de faktorer, som skal tages i betragtning ved konstateringen af, om der foreligger skade. Det fremgår nemlig af bestemmelsen, at en eventuel stigning i importen også kan bedømmes »absolut eller i forhold til produktionen eller forbruget i Fællesskabet«.

Dette krav er ifølge sagsøgerne desuden klart i strid med både den praksis, Kommissionen tidligere har fulgt i en lang række sager, og Domstolens praksis. I den forbindelse henviser sagsøgerne bl.a. til Kommissionens afgørelse i sagen om de standardiserede flerfasede elektromotorer, hvori Kommissionen alene byggede sin konstatering af skade på, at markedsandelen for motorer med oprindelse i disse lande fortsat var stor i forbindelse med betydelige underbud, som det også er tilfældet i denne sag. Domstolen stadfæstede denne afgørelse. Med hensyn til faldet i importerede elektromotorers markedsandel og forøgelsen af Fællesskabets produktion, som sagsøgerne har påberåbt sig i denne sag, understregede Domstolen udtrykkeligt ved denne lejlighed, at en undersøgelse af, om der foreligger skade, omfatter en række faktorer, og hverken en enkelt eller flere af disse nødvendigvis er udslagsgivende for afgørelsen (dom af 11.7.1990, sag C-157/87, Electronimpex m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 3021, præmis 41).

Kommissionen deler sagsøgernes synspunkt om, at det ikke er en nødvendig betingelse for at konstatere skade, at importens markedsandel er steget, og den understreger, at den, som det bl.a. fremgår af konklusionerne vedrørende skade (afgørelsens 17. betragtning), er gået ud fra dette.

3) *Sagsøgerne* har gjort gældende, at de også åbenlyst er blevet forskelsbehandlet, fordi Kommissionen i denne sag uden grund har afslået at anvende sin faste praksis, som består i kun at bedømme skaden på det »frie marked« for det pågældende produkt.

Denne praksis indebærer, at når en del af fællesskabsproduktionen ikke sælges på det frie marked, men overføres til »eget marked« inden for en koncern, kan denne produktionsandel ikke anses for at være genstand for normale kommercielle transaktioner og er derfor ikke udsat for virkningerne ved den underbudte import. Kommissionen burde ifølge sagsøgerne også have anvendt denne praksis på den foreliggende sag, fordi området for enfasede motorer til vaskemaskiner netop er kendetegnet ved et »eget marked« og et »frit marked«. Var dette sket, som sagsøgerne gentagne gange har anmodet Kommissionen om, ville det være konstateret, at de pågældende østeuropæiske producenters salg ikke alene udgør en betragteligt højere markedsandel (39-40% og mere end 50% på det italienske marked), men også at denne markedsandel er forblevet stabil eller har udvist en let stigning mellem 1986 og 1989.

Kommissionen har bekræftet, at institutionerne i ganske enkelte antidumpingprocedurer har taget højde for de såkaldte »ikkeegne« eller »frie« markedsandele for at fremhæve importudviklingen i disse tilfælde. Kommissionen understreger dog, at der ikke er tale om en fast praksis, men en undtagelse fra reglen i artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 2423/88, ifølge hvilken skaden bedømmes på grundlag af »omfanget af dumpingimporten... i forhold til... forbruget i Fællesskabet«, dvs. i forhold til »det samlede marked« og ikke blot i forhold til »det frie marked«. I denne sag anså Kommissionen det ikke for korrekt kun at tage hensyn til salget på det »frie marked«, fordi det samlede marked bedre kunne give et billede af tilstanden inden for erhvervsgrenen i Fællesskabet end importandelen på det frie marked. Til støtte for dette synspunkt har Kommissionen anført, at de omhandlede elektriske motorer, uanset om de er importeret eller har oprindelse i Fællesskabet, sælges på det samme marked og anvendes til samme formål, dvs. til fremstilling af vaskemaskiner. De producenter af elektriske motorer, som står i forbindelse med producenter af vaskemaskiner, sælger også deres motorer til andre producenter af vaskemaskiner til priser, som stort set er de samme, som dem der sælges til de vaskemaskineproducenter, de står i forbindelse med. Desuden køber vaskemaskineproducenternes datterselskaber, som fremstiller motorer, også importerede elektromotorer, og to såkaldte uafhængige producenter sælger deres motorer til vaskemaskineproducenter, som selv har datterselskaber, der fremstiller de samme motorer. Kommissionen har endelig bemærket, at selv om den havde bedømt importudviklingen på det »frie marked«, fremgår det klart af det af sagsøgerne fremlagte talmateriale, at Kommissionen ikke ville være kommet til en anden konklusion.

I replikken har *sagsøgerne* anført, at Kommissionen først i svarskriftet underrettede dem om, at den i denne sag ikke anså det for korrekt med en bedømmelse på grundlag af begrebet »frit marked/eget marked«, og at den derfor undersøgte markedsandelenes udvikling på det »samlede marked«. De konstaterer, at dette valg ikke er begrundet i den anfægtede afgørelse, som tværtimod anvender begrebet »frit marked/eget marked« i 16. betragtnings 2. og 3. led. Selv hvis man betragter importens markedsandel i procent i forhold til det »samlede marked« — i denne sag nær ved 25% — er følgevirkningen af denne import ifølge sagsøgerne også betragtelig. Kommissionen havde allerede

anerkendt, at der var forvoldt en væsentlig skade i situationer, hvor importens markedsandel lå væsentligt under den i denne sag beregnede.

I duplikken har *Kommissionen* for det første gjort gældende, at artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 2423/88 fremhæver, at skadens bedømmelse skal ske i forhold til det »samlede marked«, hvorfor valget heraf ikke skal begrundes. Subsidiært har Kommissionen anført, at selv om den kun havde bedømt skaden i forhold til det »frie marked«, ville den ikke være kommet til et andet resultat. Sondringen mellem et »frit marked« og et »lukket marked« var nemlig kun relevant for to af de fire selskaber, dvs. Sole SpA og Selni, og kunne ikke med rette anvendes på andre end dem. Med hensyn til Sole SpA har Kommissionen anført, at da selskabet indtil oktober 1987 var en del af Zanussi-koncernen, hvorefter det blev en del af Electrolux-koncernen, kunne dette selskab ikke give Kommissionen det talmateriale, som krævedes for at sondre mellem frit / bundet salg i årene 1986-1988. Med hensyn til selskabet Selni finder Kommissionen, at selskabet ikke har lidt meget under konkurrencen fra importen med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet, hvilket fremgår af undersøgelsen af Selni's salg på det »frie marked«, som steg fra 32 775 motorer i 1986 til 384 855 motorer i 1989 på det italienske marked, og som, selv om salg ikke fandt sted mellem 1986 og 1988, i 1989 nåede 1 860 motorer på det spanske marked.

b) Importens påvirkning af fællesskabsproducenternes priser

Sagsøgerne har i den forbindelse anført, at selv om Kommissionen i den anfægtede afgørelses 16. betragtning erkendte, at der havde været en generel tendens til en vis forringelse af fællesskabsproducenternes finansielle situation, har Kommissionen dog systematisk afvist, at importen har påvirket priserne og den finansielle situation for denne erhvervsgren i Fællesskabet. Sagsøgerne finder, at Kommissionens begrundelse for at nå denne konklusion grundlæggende er ulogisk, og at den i realiteten består i at fortolke de enkelte faktorer i retning af at afslutte proceduren. Denne begrundelse opfylder desuden ikke kravene i EØF-Traktatens artikel 190, således som Domstolen har fortolket denne bl.a. i dom af 11. juli 1990 (forenede sager C-304/86 og C-185/87, Enital m.fl., Sml. I, s. 2939), da de berørte fællesskabsproducenters identitet ikke er angivet, og fordi de påberåbte grunde delvis overlapper hinanden.

For at godtgøre, at der ikke er logisk sammenhæng mellem de i den anfægtede afgørelse anførte grunde, gennemgår sagsøgerne hver enkelt af de klagende selskabers situation. Med hensyn til de selskaber, som fortsat havde fortjeneste, dvs. Selni og IB-MEI, bestrider sagsøgerne, at Kommissionen uddrog af det forhold, at der fortsat var fortjeneste, at der ikke var forvoldt skade. Ifølge sagsøgerne burde den også have undersøgt, om fortjenesten var rimelig, og om den var opnået på det »frie marked«. Endelig burde Kommissionen have taget hensyn til, at det ikke kræves i artikel 4 i forordning nr. 2423/88, at hele erhvervsgrenen i Fællesskabet skal have underskud, før der træf-

fes antidumpingforanstaltninger. Hvis der var gået frem på denne måde, havde Kommissionens tjenestegrene kunnet fastslå, at den omstændighed, at Selni stadig havde en fortjeneste, alene skyldtes, at de priser, som Thomson-koncernen betalte for salg på »eget marked«, udlignede tabene på det »frie marked«. Som det fremgår af det af Selni udfyldte spørgeskema, skete salget på det »frie marked« til priser, som lå under produktionsomkostningerne, og det samlede salg af de omhandlede motorer faldt kraftigt i undersøgelsesperioden og lå i 1989 under 3,8%. Med hensyn til det spanske selskab IB-MEI's fortjeneste, anfører sagsøgerne, at Kommissionen burde have undersøgt, om fortjenesten stadig var rimelig i betragtning af, at fortjenesten faldt betragteligt i løbet af de sidste år fra 18,2% i 1986 til 4,9% i 1989. Denne undersøgelse var navnlig nødvendig, fordi den omhandlede imports indtrængen på det spanske marked, hvor IB-MEI først og fremmest driver virksomhed, var mindre end på det italienske marked, og fordi det af Kommissionen fastslåede underbudsniveau også dér var mindre end i Italien. Dette forklarer IB-MEI's mindre gunstige position på hjemmemarkedet.

Med hensyn til de af de klagende selskaber, som har lidt tab, dvs. Sole SpA og Nuova IB-MEI, kritiserer sagsøgerne det forhold, at Kommissionen anså koncernernes indkøbspolitik for at være årsagen til dette, og at den så bort fra det forhold, at salget skete med tab på det »samlede marked«, i forhold til hvilket Kommissionen hævder at have foretaget sin bedømmelse, da disse virksomheders resultater på det »frie marked« var — og forbliver — meget negative. Ifølge sagsøgerne er Kommissionen gået ud over oplysningerne vedrørende det »samlede marked«, og har bedømt situationen på »eget marked«, alene fordi den havde behov for at finde en begrundelse for at rydde en omstændighed til side, som ikke kunne forenes med dens ønske om at afslutte proceduren. Til støtte for dette synspunkt henviser sagsøgerne til selskabet Sole SpA's situation, hvis tab Kommissionen ikke anså for relevante, fordi priserne var bestemt af moderselskabet, som producerer vaskemaskiner. Efter sagsøgernes opfattelse er denne begrundelse klart ulogisk, og de finder, at Kommissionen ikke har taget højde for, at den »indkøbspolitik«, som føres inden for en koncern, ikke indvirker på de priser, den samme producent opnår på det »frie marked«. Dette bekræftes af punkt D om salgspriser i det af Kommissionen udstedte spørgeskema, hvori Kommissionen selv anmodede klagerne om kun at oplyse de priser, uafhængige kunder fik faktureret, og ikke de priser, som anvendtes ved transaktioner inden for koncernen. Det fremgår af Sole SpA's besvarelse af spørgeskemaet, som Kommissionen har efterprøvet, at de priser, dette selskab opnåede på det »frie marked«, lå under produktionsomkostningerne. Det er derfor med urette, at Kommissionen fandt, at de klare prisunderbud på den omhandlede import ikke har haft betydning for Sole SpA's situation. Med hensyn til Nuova IB-MEI's situation anfægter sagsøgerne, at Kommissionen har fremført en relevant begrundelse for at afvise, at der var årsagssammenhæng mellem prisunderbuddene ved den omhandlede import og Nuova IB-MEI's fortjeneste. Som begrundelse var det anført, at der ikke forelå oplysninger om selskabets finansielle situation i de foregående år. I den forbindelse gør sagsøgerne bl.a. gældende, at selv om disse oplysninger havde foreligget, ville Kommissionen ikke have kunnet vurdere årsagsforbindelsen, idet den kun undersøgte prisunderbuddene ved den omhandlede import i undersøgelsesperioden. Under alle omstændigheder kan vurderingen af Nuova IB-MEI's situation ifølge sagsøgerne ikke have en afgørende virkning

på den samlede undersøgelse af den skade, som en erhvervsgren i Fællesskabet er blevet påført, da artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 2423/88 bestemmer, at undersøgelsen af, om der foreligger skade, skal ske i forhold til »samtlige fællesskabsproducenter af samme vare eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del af den samlede fællesskabsproduktion af sådanne varer«, og at Nuova IB-MEI's produktion kun udgør 5% af den omhandlede fællesskabsproduktion.

For så vidt angår denne analyse, finder sagsøgerne, at det forhold, at fællesskabsproducenternes salgspriser steg betydeligt i undersøgelsesperioden, som Kommissionen har anført det i afgørelsens 15. betragtning, ikke kan begrunde, at der ikke er forvoldt skade. I den forbindelse foreholder sagsøgerne Kommissionen, at den blot har noteret sig, at de klagende selskaber har anført, at disse stigninger ikke var tilstrækkelige til at udligne stigningen i produktionsomkostningerne, uden at undersøge, om disse stigninger var tilstrækkelige til at genoprette fællesskabsproducenternes finansielle situation. Denne undersøgelse var navnlig nødvendig, fordi konstateringen af, om der foreligger skade efter artikel 4, stk. 2, litra c), i forordning nr. 2423/88 kan ske selv i tilfælde af, at fællesskabsproducenternes priser er steget, for så vidt som dumpingimporten, som i denne sag, hindrer prisstigninger, som ellers ville have fundet sted.

Kommissionen har for det første anført, at dens konstatering af, at der ikke foreligger skade, er baseret på en undersøgelse af alle faktorerne i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2423/88, som for hovedpartens vedkommende ikke er bestridt af sagsøgerne.

For så vidt angår importens påvirkning af priser og fortjenester, et punkt, hvor sagsøgerne er uenige med Kommissionen, finder Kommissionen, at de grunde, som indeholdes i afgørelsens 15. og 16. betragtning, klart forklarer grundene til, at Kommissionen ikke kunne konstatere, at der var forvoldt skade for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for så vidt angår priser og fortjenester. I denne forbindelse henviser Kommissionen til, at den i afgørelsens 15. betragtning har anført, at »fællesskabsproducenternes salgspriser steg betydeligt i den periode, der er omfattet af undersøgelsen«, og at den som anført i 16. betragtning, for så vidt angår spørgsmålet om fortjeneste, ikke kunne komme til et endeligt resultat, fordi to virksomheder, der tegner sig for næsten halvdelen af produktionen i Fællesskabet, ikke har indgivet de nødvendige oplysninger.

Til det af sagsøgerne anførte om, at begrundelsen er vanskelig at følge, fordi de pågældende fællesskabsproducenters identitet ikke er angivet, og fordi de påberåbte grunde delvis overlapper hinanden, har Kommissionen anført, at dens undersøgelse af skaden i overensstemmelse med artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 2423/88 omfatter »samtlige

fællesskabsproducenter«, og at producenterne ikke skal være individuelt identificeret. De påberåbte grunde overlapper delvis hinanden, fordi de er forbundet med hinanden.

Kommissionen er derfor af den opfattelse, at den anfægtede afgørelses begrundelse opfylder kravene i EØF-Traktatens artikel 190.

2. *Udelukkelsen fra undersøgelsen af importen fra Bulgarien*

Sagsøgerne anfører, at Kommissionens konklusion om at udelukke importen fra Bulgarien fra undersøgelsen, fordi der ikke var konstateret nogen eksport fra dette land i 1988 og i undersøgelsesperioden, er helt uden grundlag. Sagsøgerne rejser bl.a. spørgsmålet, hvilke oplysninger Kommissionen har anvendt for at nå til et sådant resultat, idet den bulgarske producent ikke har svaret på det af Kommissionen tilsendte spørgeskema, idet importørerne ikke har meddelt nogen oplysninger om deres import fra Bulgarien, og idet Eurostat's statistikker, selv om de vedrører en tarifposition, som ikke udelukkende omfatter de af klagen omfattede motorer, udviser en betragtelig import fra Bulgarien.

Under disse omstændigheder måtte Kommissionen ifølge sagsøgerne, bl.a. fordi den bulgarske eksportør ikke have samarbejdet, følge sin sædvanlige praksis, dvs. anvende artikel 7, stk. 7, litra b), i forordning nr. 2423/88, ifølge hvilken foreløbige eller endelige, positive eller negative afgørelser kan træffes på grundlag af de tilgængelige oplysninger. Kommissionen har derfor kunnet anvende de oplysninger om importen fra Bulgarien, som var indeholdt i klagen.

Kommissionen har hertil anført, at sagsøgerne ikke har ført bevis for, at der blev indført bulgarske motorer til Fællesskabet i undersøgelsesperioden. I klagen havde sagsøgerne alene anført importen til Spanien i 1988, dvs. før undersøgelsesperioden.

Kommissionen har dernæst understreget, at den derimod konstaterede, at det ikke fremgik af de af Eurostat udarbejdede statistikker, at der var indført elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien til Fællesskabet. Denne konstatering blev underbygget af, at de spanske myndigheder bekræftede, dels at der hverken var indført motorer med oprindelse i Bulgarien i 1988 eller i undersøgelsesperioden, dels at den bulgarske eksportør i en erklæring har bekræftet, at der ikke foretoges eksport til Fællesskabet i årene 1988 og 1989.

Kommissionen finder derfor, at det er med rette, at den udelukkede den bulgarske eksportør fra undersøgelsen.

I replikken har *sagsøgerne* foreholdt Kommissionen, at den ud fra et hensyn til god forvaltningsskik og til bedømmelsen af truslen om skade, ikke alene hos det spanske, men også hos det italienske og franske toldvæsen burde have undersøgt, om der forelå import.

Kommissionen har i duplikken hertil bemærket, at den anser de af Eurostat udarbejdede statistikker for pålidelige, og at det kun er for ikke at overlade noget til tilfældighederne, at den foretog en dobbeltkontrol hos det spanske toldvæsen, eftersom de klagende anførte, at der skete import til dette marked. Med hensyn til de øvrige markeder fandt den, at dette ikke var nødvendigt, for så vidt som de af Eurostat udarbejdede statistikker var understøttet af en skriftlig erklæring fra de bulgarske eksportører.

M. Zuleeg
Refererende dommer